

яхъ да уловѣтъ и мене но азъ само азъ избѣгахъ отъ крушумѣтъ и нема да са обѣсѣж! напротивъ ты, Пикильо ще го истеглишъ подиръ малко отъ ржѣтъ ми.

— Не съмъ виноватъ, г-нъ капетане, заклевамъ са извика растреперанъ Пикильо; чуй ма.

— Да не ма мыслишъ за полицмейсторъ или за управитель? Или съкашъ че ще си губиш времето да слушамъ твоего бращолевање? Заклехъ са, тебе, проклетия берберь и найвече подпалителя донъ Фернандо д'Алвейда, да вы очистишъ споредъ обычая си; и сега наченвамъ отъ тебе.

И като стискаше ъко съ лѣвата си ржка Пикильо, той кършаше съ десната си малки и гавкавы клончета за да направи отъ тѣхъ вѣже. Като откърши половинъ дузина таквызи той повали бѣдното дѣте на земята, съдижъ отгорѣ му и наченж преспокойно да плете клончетата. Въ туй положеніе Пикильо не само не можаше да побѣгне но и бѣдствоваше да пукне подъ тѣжкыя товаръ който го натискаше. Капетанинѣтъ, който, види са, са благодарѣше отъ този видъ наказаніе, слѣдоваше си работата безъ да го бѣ съвсѣмъ грижа за стола му, и си пѣеше една каталанска пѣсенъ.

« Милость! г. капетане! милость! викаше Пикильо съ гласъ задавенъ и глухъ.

— Искашъ милость? милость на тебе! Тако ми майка ми Жеронима и благородныя оязи господинъ, баща ми, ревни ми са да ти сторѣжъ една милость, защото знаешъ, Пикильо, че азъ съкогы съмъ та обичалъ. Имахъ намѣреніе да та направѣж да прокопсашъ; грѣшката не е моя ако ты, праздна главо, не можш да идешъ повысоко отъ клоня на ей-туй дърво Но, азъ ти оставямъ, ты самъ да изберешъ едно отъ дърветата що са на около ны; ты ми покажи на кое отъ тѣхъ искашъ да виснешъ.»

Пикильо като гледаше че съка надѣжда са изгуби, и че бѣше невъзможно да са привые сърцето на този тигръ, мълчеше.

Виждъ, Пикильо, слѣдоваше капетанинѣтъ, кой-